

ion BĂLAN

Misterul

- parte din aventura umană

Ion Bălan

Misterul - Parte din aventura umană

Editura Virtual

2011

ISBN (e): 978-606-599-886-5

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

MISTERUL - PARTE DIN AVENTURA UMANĂ.....	2
MOARA CU NOROC DRAMATIZARE LIBERĂ.....	20
Tabloul I.....	20
Tabloul VII.....	26
“ORA DE RELIGIE”	29
“Ora de religie”	29

*“Universul uman este mai ciudat
decât ne-am închipuit noi”*

John Haldane

MISTERUL - PARTE DIN AVENTURA UMANĂ

adaptare liberă după lucrarea “Straniu și inexplicabil” de Paola Giovetti și după
“Misterele Terrei” și “Obiectiv”

Personaj 1: Misterul a însoțit întotdeauna viața omului. Aventura umană n-ar fi ce este dacă ar lipsi misterul.

Personaj 2: Dacă n-ar exista fapte inexplicabile, acea realitate ascunsă.

Personaj 3: Misterul, întotdeauna omul l-a trăit cu teamă, cu respect, și cu multe întrebări.

P. 1.: Explicarea enigmelor a ridicat întotdeauna întrebări pentru nemărginitele spații cerești, dar mai ales pentru nemărginitele spații interioare ale omului.

P. 2.: Fenomenele psihice și facultățile extrasenzoriale, capacitatea de a vedea invizibilul și de a auzi neauzitul, energiile umane, intuirea transcendenței, au fascinat dintotdeauna OMUL.

P. 3.: Da, pentru că viața omului a fost întotdeauna însoțită de stări ca: intuițiile, visele veridice, capacitatea profetică, contactele cu defuncții etc., sunt fenomene vechi de când lumea, în care Omul a crezut, și în parte le-a acceptat misterul atribuindu-le unora forțe supranaturale.

P. X.: Iluminismul a încercat să înlăture latura ocultă a naturii umane, dar a rămas ceea ce de milenii aparține omului: misterul, cu inexplicabilul său de cele mai multe ori.

P. X.: O lume fascinantă și multiformă, care de secole, dar mai ales în ultimele decenii, e studiată.

P. X.: Apar institute de specialitate în America, dar mai ales în Europa, care se ocupă de parapsihologie, știința științei MISTERULUI.

P. X.: Fără să vreți, de multe ori v-ați gândit sau v-ați întrebat ce este paranormalul cotidian?

P. X.: Da, paranormalul cotidian, deoarece vrem sau nu el face parte din viața noastră de zi cu zi (cotidiană).

P. X.: Dintotdeauna omul de rând tinde să-și caute nemărginirea, salvarea în metafizică.

P. X.: Moartea - cel mai de temut reper al vieții omului - a început să fie descrisă nu ca un eveniment definitiv și final, ci ca o trecere de la un stadiu de existență la altul, ca o reintegrare în umanitatea cosmică, și că nimeni nu-l mai poate împiedica pe om să dobândească eternitatea.

P. X.: Cercetarea parapsihologică se desfășoară pe două fronturi: studierea fenomenelor spontane, cum ar fi telepatia, adică o comunicare directă de la spirit la spirit, și experiențele de laborator.

P. X.: Cercetării de laborator cu rigorile sale științifice îi lipsește totuși căldura, emotivitatea, spontaneitatea, cu alte cuvinte savoarea vieții umane.

P. X.: Da, pentru că fenomenele paranormale, trăite în mod spontan de oricare dintre noi, sunt mai numeroase decât s-ar putea crede.

P. X.: De exemplu, ne gândim la un prieten despre care nu mai știm nimic de un timp, și puțin după aceea îl întâlnim sau primim de la el un telefon, sau o scrisoare.

P. X.: Este o întâmplare, sau este deja vorba de telepatie?

P. X.: Legătura telepatică mai strânsă este aceea dintre mamă-fiică, mamă-fiu; un cordon ombilical invizibil și indestructibil care durează toată viața.

P. X.: Se cunosc foarte multe cazuri de mame care au fost “informate” de ceea ce i se întâmplă fiului, chiar dacă acesta se afla la mii de kilometri distanță.

P. X.: Și s-a observat că de regulă faptele dramatice sunt cele care pun în mișcare mecanismele telepatice.

P. X.: Perechi telepatice pot fi și frații, îndrăgostiții și, în general, persoanele legate afectiv.

P. X.: O cercetare specială a constituit-o viața a doi gemeni, care au fost adoptați de familii diferite imediat după naștere, și au trăit tot timpul despărțiți și la distanțe mari, fără să știe că fiecare are un frate geamăn.

P. X.: Când s-au întâlnit accidental, la vârsta de 39 de ani, au descoperit o infinitate de lucruri: soțiile lor purtau același nume, fiii lor mari purtau același nume, până și câinele se numea Tody.

P. X.: Ani de zile își petrecuseră vacanțele în același loc, aveau ocupații asemănătoare.

P. X.: Chiar și hobby-urile erau asemănătoare.

P. X.: Alt cuplu de gemeni care nu se cunoșteau: s-au căsătorit la aceeași vârstă, au avut același număr de copii, au urmat aceleași studii, și au avut aceleași boli.

P. X.: Se îmbrăcau în același fel, fumau aceeași marcă de țigări.

P. X.: Folosesc același tip de automobil, și multe altele.

P. X.: Este absolut clar că gemenii se “simt” la distanță, simt ceea ce i se întâmplă celuilalt, mai ales stările de durere, disperare, stările de violență.

P. X.: Un caz care a preocupat mult oamenii de știință a fost a unei gemene care, de la distanță, a trăit în timp toate fazele și moartea atroce a surorii ei implicată într-un dezastru aerian.

P. X.: Cercetătorii au stabilit că geamănul cel mai puternic, mai bine dotat biologic, de regulă elaborează idei, proiecte de comportament, de viață și inconștient le transmite fratelui geamăn, indiferent de distanță.

P. X.: Deci, telepatia va rămâne mereu misteriosul simț al gemenilor.

P. X.: Dar telepatia “funcționează” și în alte condiții. Marile minți ale lumii contemporane au experimentat și reușit ca două persoane aflate la distanțe foarte mari să poată comunica. Însă totul este STRICT SECRET. Așa s-a întâmplat și se întâmplă cu multe din marile descoperiri și enigme ale lumii, care sunt ținute în seifuri bine fericate: telepatia, OZN-urile, extraterestri, și multe altele.

P. X.: Oare, dacă le-am ști pe toate, condiția umană ar putea fi grav afectată așa cum susțin unii oameni de știință?

P. X.: Poate, în timp, am salva pământul, sau am grăbi distrugerea lui.

P. X. Și omul, singurul deocamdată locuitor cunoscut al Cosmosului, ar dispărea și el?

P. X.: Omul a făcut, în istoria sa, atâtea lucruri pentru el și împotriva lui încât totul este posibil.

x x
x

XX: Ce se întâmplă cu noi în clipa premergătoare morții? Sau a unei posibile morți?

XX: Activitatea intelectuală în momentul pericolului maxim sporește și devine mai rapidă.

Viața uneori este văzută ca într-un film, într-un sentiment de pace și muzică celestă.

XX: Ce lasă aceste trăiri muribunzilor? Poate că nu le mai este frică de moarte.

XX: Dar, în orice situație, de o importanță deosebită este atitudinea noastră mentală senină și pozitivă.

XX: “La ce bună toată osteneala, toate durerile, toate jertfele pentru idealuri pozitive. Și în aceste ceasuri grele, când gloria, bogăția și celelalte străluciri și măririi ale omenirii ne apar zadarnice?” (V. Pârvan)

XX: Un alt miracol care a preocupat OMUL. Precogniția, sau conștiința întruchipată a ceea ce nu există încă, dar se va realiza în viitor, este un alt subiect al parapsihologiei.

XX: Celebră a rămas epopeea tragică a transatlanticului Titanic.

XX: De tragedia Titanicului sunt legate multe episoade de clarviziune și precogniție.

XX: Cu 14 ani înainte de tragicul accident, scriitorul Morgan Robertson a descris prima călătorie și naufragiul unui mare transatlantic, cu numele Titan, care se ciocnea de un iceberg și se scufunda, deși era nescufundabil datorită compartimentelor sale etanșe, motiv pentru care avea doar 20 de șalupe de salvare. În roman, 24.

XX: Chiar și viteza: pentru Titanic 25, pentru Titan 26 noduri.

XX: Asemănătoare erau chiar și tonajul, numărul pasagerilor, până și numele comandantului.

XX: Este clar că scriitorul a avut, fără să-și dea seama, o precogniție pe care o preschimbase într-o fantezie, și pe care a transformat-o într-un roman.

XX: Nu trebuie să credem că informațiile paranormale s-ar referi numai la fapte triste sau chiar tragice, care se transmit prin cazuri de clarviziune.

XX: Uneori informarea paranormală salvează vieți sau ajută în situații de mare primejdie.

XX: Paranormalul este un vechi simbol al inconștientului, care este sânul matern a tot ce înseamnă psihic.

XX: În evoluția umană, psihicul inconștient s-a dezvoltat treptat în conștiință. Deci inconștientul avertizează, iar conștiința de sine acționează.

XX: Deci, informația paranormală transmisă de către inconștient, prin mijlocirea simbolurilor: mamă, tată sau un defunct care dă alarma inconștientului prin telepatie, vise, sau diferite stări de

alarmă personală pentru stări de autoapărare.

XX: (momente de tăcere) După atâta paranormal, parcă a apărut o fantomă.

XX: Este oare ceva mai emoționant decât poveștile cu fantome pe care le întâlnim de când e lumea în literatura și folclorul oricărei națiuni?

XX: Cele mai faimoase fantome sunt cele care populează castelele, îndeosebi pe cele englezești.

XX: În țările nordice fantomele sunt așa numitele "Doamne în alb", figuri feminine, de regulă moarte în condiții tragice.

XX: Unele fantome, după ce apar, dispar, și reapar după mai multe generații.

XX: Unii cred că fantomele sunt doar reziduuri psihice, ceva legat de locul în care s-a întâmplat ceva tragic. Deci, poate sunt suflete care-și ispășesc acolo locul apariției - Purgatoriul, afirmă unii psihologi.

XX: Dar, după cât se pare, numărul de persoane care au văzut fantome este destul de mare, și a determinat faimosul institut Gallup să facă o anchetă în SUA și mai multe țări din Europa.

XX: Întrebarea cheie a fost: "Ați avut vreodată contacte cu defuncții?"

XX: Da: 23% în Europa și 27% în SUA.

XX: Ancheta a furnizat și alte date interesante: 45% din apariții sunt rude sau prieteni, 25% cunoștințe, 30% străini, personaje care nu pot fi identificate.

XX: A mai rezultat că un procentaj foarte ridicat de apariții privește persoane decedate prin moarte violentă.

XX: Fapt care a acreditat ideea că acești defuncți doresc foarte mult să continue comunicarea cu cei vii.

XX: Atunci, logic se pune întrebarea cum să valorificăm pentru conștientul omului secolului 21 apariția fantomelor?

XX: Unii spun că ipoteza unor apariții, a unor halucinații - spun mai toți specialiștii în materie - nu rezolvă problema, pentru că niciodată nu se cunoaște ca un grup de persoane, brusc, să aibă aceeași halucinație.

XX: Aparițiile fantomelor - unii le consideră ca pe un argument în sprijinul ipotezei supraviețuirii.

XX: Dar credem că o asemenea convingere nu poate fi decât personală.

XX: Aparițiile nu demonstrează științific supraviețuirea, doar dacă, personal, îmbrățișăm ideea, cu gândul la viața de apoi, ca un adjuvant al unui psihic de cele mai multe ori obosit, sau bolnav.

XX: Deci, speranță și iar speranță, cea mai gravă boală de care suferim cu toții.

XX: În continuare, să ne ocupăm de “mesajele viselor”.

XX: Există oare cineva care nu visează? Sigur că nu, pentru că visele ne demagnetizează, ne descarcă psihicul, subconștientul de reziduuri.

XX: De când lumea omul și-a plecat urechea cu interes la limbajul viselor, și a crezut uneori cu fermitate că acestea ar da veste despre situații reale, atât prezente cât și viitoare.

XX: Chiar și Biblia povestește despre vise faimoase, printre care cel interpretat de Iosif, ce a dus la eliberarea poporului evreu.

XX: Fenomenul îl întâlnim în tradiția indiană, chineză, persană, arabă, greacă, romană, și pretutindeni azi.

XX: Visul pare, așadar, că poate anticipa uneori viitorul.

XX: Visele care se realizează au fost numite vise veridice, care au o anumită savoare, o intensitate și credibilitate aparte, chiar dacă anticipează evenimente fericite sau tragice.

XX: De mare interes rămâne visul omului de știință rus Dimitri Mendeleev, care a fost ajutat de un vis să-și pună la punct sistemul elementelor, ordonate pe baza greutateților atomice, în faimosul Tabel al lui Mendeleev.

XX: Visele îi vizitează însă pe toți: pe copii, pe tineri și pe bătrâni, pe săraci și pe bogați, persoane celebre și iluștri necunoscuți.

XX: Prin intermediul lor se manifestă cu deosebită claritate inconștientul, care este o sursă de informații inepuizabilă, și care ne poate furniza elemente creatoare, intuiții, informații utile și chiar precogniții.

XX: Actualmente parapsihologii adună și studiază visele, le analizează și le confruntă pentru a încerca să pătrundă tot mai bine în psihicul uman, mai ales că a fost o persoană care, timp de treizeci de ani, a visat tot ceea ce i s-a întâmplat ulterior: cine va fi soțul, câți copii va avea, sexul lor, și multe lucruri esențiale în viața subiectului.

XX: Aceasta nu înseamnă că subiectul în 30 de ani n-a avut și vise banale, lipsite de importanță cotidiană, sau pentru viitor.

XX: Se pune întrebarea: ce anume pune în mișcare mecanismul viselor, cu fapte importante sau banale?

XX: Specialiștii avansează o ipoteză, precum că visele precognitive, ca și celelalte forme de previziune a viitorului, ar fi un fenomen propriu în conștient netransmisă de organele de simț și desprinsă de spațiu și de timp.

XX: Avem un vis cu o zi frumoasă de primăvară, iar afară este iarnă și un viscol nimicitor.

XX: Și totuși, dacă viitorul în anume ocazii poate fi văzut în vise și apoi trăit, înseamnă că el este predeterminat?

XX: Și dacă e predeterminat, ce se întâmplă cu libertatea noastră personală, cu liberul nostru

arbitru?

XX: Pare o întrebare fără răspuns, dar poate nu este tocmai așa. Pentru că e posibil ca psihicul uman să poată atinge în mod ocazional acea sferă de dincolo de spațiu și de timp, în care trecutul, prezentul și viitorul coexistă.

XX: Poate, așa cum spune și Einstein, timpul este un concept relativ, legat de condiția noastră pământeană, și psihicul nostru poate chiar să facă abstracție de el, printre care se află și visul.

XX: Psihicul așadar poate vedea dincolo de timp și ne poate informa în legătură cu ceea ce va fi, fără ca prin aceasta acțiunile noastre să fie neaparat predeterminate.

XX: Dar, mai sunt și experiențele oculte, care vorbesc de factorul destin, care în mod fatal trebuie trăit ca un ghid, deși ele sunt emanate de către psihicul nostru inconștient.

XX: În versiunile oculte ale viselor, unii specialiști afirmă că este o dovadă că nu suntem liberi, dar trebuie să ne comportăm ca și cum am fi.

XX: Deci apare iar întrebarea dacă precogniția știrbește liberul nostru arbitru.

XX: Nu! spun oamenii de știință; deciziile noastre, valoarea opțiunilor noastre rămâne intactă.

XX: Și totuși mesajele precognitive pe care ni le transmit visele rămân în toate cazurile una din enigmele cele mai neliniștitoare de care se ocupă parapsihologia, în speranța că vom visa mereu frumos, sau ce ne convine.

XX: Ce minunat ar fi!

x x
x

XX: Un text sacru indian spune: “Așa cum omul leapădă veșmintele vechi pentru a îmbrăca altele noi, tot astfel sufletul părăsește trupul uzat pentru a îmbrăca unul nou”.

XX: Din India, doctrina reîncarnării a trecut rapid în Europa, unde mari folozofi ca Pitagora, Platon, Giordano Bruno, Campanella și Leibniz au acceptat-o.

XX: Reîncarnarea este un fel de lege a cauzei și efectului determinând existența în existență. O lege universală de infinită justiție, care însoțește lungul drum al spiritului în decursul multor sale vieți.

XX: Până la eliberarea de lungul drum al spiritului în decursul multor sale vieți până la eliberarea de necesitatea de a se mai încarna.

XX: Religia creștină nu prevede conceptul de reîncarnare. Biserica s-a distanțat constant de această doctrină, deși multe minți luminate au fost și poate sunt fascinate de ideea vieților repetate.

XX: Despre viețile repetate - reîncarnarea, marele poet german J.W. von Goethe în 1932 scria o poezie intitulată “Cântecul duhurilor peste ape”:

Sufletul omului e ca apa:
Din Cer vine
La Cer se înalță,

Apoi se întoarce pe Pământ din nou,
În veșnic du-te - vino.

XX: Marele scriitor rus Lev Tolstoi, 1908, într-o scrisoare de răspuns unui prieten despre reîncarnare, spunea: “Visele, viața noastră, sunt scenariul în care noi elaborăm impresii, gânduri, sentimente dintr-o viață anterioară”.

XX: Așa cum în viața noastră prezentă - continuă scrisoarea marelui Tolstoi - noi trecem prin mii de vise, așa și viața noastră prezentă este una din multele vieți în care noi am trăit din altă viață, cea mai reală..., la care apoi ne întoarcem după moarte.

XX: Marele muzician Gustav Mahler spunea: “Toți ne reîntoarcem, și această certitudine este cea care ne dă sens vieții”.

XX: Și nu contează, spunea Mahler, dacă într-o reîncarnare succesivă reușim sau nu să ne reamintim de viața precedentă.

XX: Ceea ce contează, continuă Mahler, nu este individul și consolarea sa, ci marea aspirație către perfecțiune și către puritate, care continuă să trăiască în fiecare reîncarnare.

XX: Ar fi dramatic ca la o reîncarnare să afli că actuala soție într-o lume anterioară ți-a fost mamă, sau soră. Sau... sau... sau...

XX: Rămâne mereu întrebarea: ce anume sunt aceste amintiri, și ce trebuie să credem despre reîncarnare, care nu face parte din patrimoniul religios al creștinilor?

XX: Problema pe care Biserica o are în privința reîncarnării este aceea că unicitatea persoanei pare eliminată pentru că la fiecare naștere el ar deveni un alt individ care nu știe nimic despre cel care l-a precedat.

XX: Și atunci se pune întrebarea: care este nucleul autentic al personalității: trupul sau sufletul care trăiește în el?

XX: Și atunci - poate ca o concluzie - ne batem joc de viața noastră, pentru că vom reveni pe Pământ prin reîncarnare? Și atunci, și în mod repetat, vom fi un perpetuu paria uman?

XX: O altă problemă pe care Biserica creștină o acceptă necondiționat este că omul poate să reînvie, “pre moarte călcând”, dar nu să se nască din nou - prin reîncarnare - a ce a fost cândva pe Pământ.

XX: Apoi Biserica ne spune, ne învață și ne repetă că sufletele celor care mor se duc în Ceruri și stau acolo veșnic sub oblăduirea lui Dumnezeu în eternitate.

XX: Dar personalități ilustre ale lumii au considerat că reîncarnarea nu o consideră incompatibilă cu poziția lor tradițională de credincioși.

XX: Multora li se întâmplă probabil să trăiască senzații care într-un fel oarecare se apropie de ideea de reîncarnării; senzații vagi, chiar confuze, dar care mereu, mereu trezesc în noi întrebări.

XX: Dar să încheiem acest capitol - al reîncarnării - cu un gând al scriitorului rus Boris L. Pasternak - Premiul Nobel 1958 pentru literatură - “Te întrebi cu neliniște dacă vei învia din morți,

dar deja ai înviat din morți o dată în momentul nașterii și nu ți-ai dat seama. Nu ai de ce să te temi. Nu există lucrul numit moarte. Moartea nu are nimic de a face cu noi...”

x x
x

XX: Și acum câte ceva despre miracol, extaz, profeție.

XX: Multe întâmplări sunt socotite miraculoase. O persoană bolnavă se vindecă după ce cineva, având faima sfințeniei, a văzut-o și a binecuvântat-o.

XX: Papa Lambertini consideră că ordinea creațiunii prezintă două fațete: există o ordine naturală, care guvernează lumea fizică, și o ordine supranaturală. Un miracol este un eveniment produs de ordinea supranaturală în sfera lumii fizice, și cu referire la paranormalul cotidian despre care am vorbit.

XX: Lambertini împarte fenomenele în trei tipuri: cele care vin de la Dumnezeu, cele care vin de la Diavol și cele neutre, și anume cele care se referă la o ordine naturală.

XX: El - Lambertini - avertizează că însușirile paranormale pot fi folositoare pentru cei aflați în nevoie, sau pericol, ori pentru a domina pe ceilalți.

XX: Profeția, ca și miracolul, sunt de multe ori legate de destin, care ar fi un ghid în viață. Dar acest lucru ar explica mesajele viselor, precum și ale psihicului nostru inconștient?

XX: Lambertini spune că poate dobândi harul profeției mai ales pe calea halucinațiilor veridice, adică prin intermediul simțurilor fizice.

XX: Există apoi “simțul interior” sau imaginea mentală care ne informează despre ceea ce se întâmplă.

XX: Apoi mai există cunoașterea intelectuală, fără imagine, pe care Lambertini o numește forma supremă de profeție.

XX: Profeția se poate manifesta la orice ființă, de orice vârstă, sex, credință, cultură, bărbați, femei, culți, ignorați, tineri și bătrâni.

XX: Se poate manifesta la persoane adormite sau în transă, în extaz: leșinuri, delir cauzate de febră, apoplexie, furie, frică, mânie, muzică, trăznete, etc., etc.

XX: Platon și Aristotel credeau că ghicitul se manifestă în mod deosebit la nebuni și idioți.

XX: El, Lambertini, mai observa că profeția naturală se manifestă mai des în somn decât în stare de veghe, mai ales la analfabeți, care primesc impresii profetice mai bine decât cei blocați de multe idei, de preocupări intelectuale intense.

XX: Deci rămâne mereu misterul legăturilor dintre minte și trup.

XX: Omul este singura ființă înzestrată cu suflet, după cum declară gânditorii raționalismului. Dar cum recunoaștem sufletul? Cum trebuie să ne comportăm cu el? Magia caută și ea răspuns și este la modă, iar misticismul și parapsihologia prind tot mai mulți oameni în mrejele lor.

XX: Cercetătorii încearcă, chiar și prin analize ale mușchilor omului, să interpreteze și să înțeleagă fenomenele sufletești.

XX: Secole de-a rândul, oamenii de știință au încercat să elimine miopia din viața noastră.

XX: Totuși aceasta n-a fost niciodată atât de vie, de activă, ca în zilele noastre.

XX: Tocmai când știința și cunoașterea au atins un nivel atât de avansat.

XX: În Evul Mediu omul mai credea în vrăjitoare, demoni și magicieni.

XX: Cotidianul purta amprenta fricii și nesiguranței, pentru că multe din fenomenele naturii nu puteau fi explicate.

XX: Așa s-a ajuns la frenetica vânătoare de vrăjitoare.

XX: Este de necrezut cât de mulți bărbați, și mai ales femei fără vină, au fost torturați cumplit s-au și-au pierdut viața în flăcări.

XX: Victimele erau mai ales femeile înțelepte, care cunoșteau tainele vindecării naturiste.

XX: După secole de persecuții și groază a apărut iluminismul și magia, și teama de forțele supranaturale au fost înlocuite cu încrederea în știință care învață oamenii înțelegerea lumii prin gândire.

XX: Dar în ciuda raționamentului, omul este o ființă sensibilă, intuitivă.

XX: Așa se face că dacă jumătatea sensibilă a omului este prea multă vreme oprimată de jumătatea rațională, omul, ba chiar întreaga societate, se îmbolnăvește.

XX: De aceea medicina alternativă pare să-i dea de capăt; ea nu combate doar simptomele, ci încearcă să vindece considerând omul ca pe un întreg, și compensând ceea ce-i lipsește.

XX: Extazul, teama, admirația, speranța, toate, omul modern este ajutat să le găsească uneori chiar în sporturi extreme, aventuri riscante.

XX. Un alt capitol al vieții noastre este mistica și parapsihologia în general.

XX: Mistica a fost și rămâne un fenomen propriu tuturor religiilor: este unirea directă a omului cu transcendentul, contemplarea divinității într-o stare de extaz și beatitudine.

XX: Tipic pentru mistică sunt fenomenele grandioase de tip fizic și psihic, manifestate de personalități mistice.

XX: Lăsându-i deoparte pe cei care transformă mistica într-o sursă de câștig, misticii de prestigiu nu dau mare importanță extraordinarului care le copleșește viața.

XX: Fenomenele prezentate de mistici sunt foarte diferite, mai ales în stare de extaz; telepatia, profeția, viziunile, etc. care au la bază uneori - sau de cele mai multe ori - abținerea la hrană și băutură timp de luni și ani de zile, mirosurile și mirosul de sfințenie, hipertermia, vindecările miraculoase și altele.

XX: Se pare că personalitatea mistică, prin mecanisme încă necunoscute, ar dezvolta facultăți latente în psihicul uman, ar trezi unele energii potențiale extraordinare, nefiind explicabile în termeni

naturali.

XX: Așa apare ipoteza unor influențe superioare și a unor manifestări supranaturale.

XX: Dar să vedem câteva dintre cele mai importante fenomene paranormale trăite de mistici.

XX: Levitația, adică înălțarea de la pământ, prin forțe proprii, prin sustragerea de la legile gravitației.

XX: Un fenomen impresionant și aparent incredibil. Cazul cel mai cunoscut este al Sfântului Iosif care urma să fie operat, s-a înălțat la 20 de cm de la podea, și pentru că nu a putut fi coborât, operația s-a făcut la înălțime.

XX: Fiind vorba de un Sfânt, fenomenul trebuie luat ca un simbol al dorinței misticilor de a se desprinde de pământ și de a se uni cu Divinul.

XX: Un alt fenomen, bilocația, înseamnă să fii văzut în două locuri în același timp.

XX: Pentru noi poate părea incredibil. Dar...

XX: Viziunile, un capitol vast în istoria misticii.

XX: Subiectul are viziuni istorice, pe care le descrie cu amănunte, care în mare parte s-au confirmat în timp.

XX: Profeția. Încă din antichitate i se acordă o mare atenție, și este des citată în Scriptură.

XX: Hipotermia. Unii mistici supraviețuiesc la temperaturi mari ale corpului. Cel mai cunoscut caz este cel al unui preot care a supraviețuit la 49°C, când se cunoaște că viața începe să moară la peste 42°C.

XX: Imunitatea la foc, mirosul de sfințenie, soarele misterios, când misticul, sfântul emană o lumină extrem de intensă în care se citesc destinele indivizilor și pe cele ale popoarelor.

XX: Nivelul extrem de mare atins de fenomenele misticilor reflectă spiritualitatea și umanitatea lor foarte înalte.

XX: Fenomenele paranormale trăite de mistici nu sunt propriu-zis mistice, dar ele constituie un aspect important al acesteia, inteligibil pentru toată lumea, TULBURĂTOR.

x x
x

XX: Și acum câteva considerațiuni despre MOARTE.

XX: Moartea, această întâlnire inevitabilă care ne așteaptă pe toți.

XX: Lucru înspăimântător pe care încercăm să-l minimalizăm, să-l ignorăm mai ales când suntem tineri.

XX: Dar cu sau fără voia noastră, ea, Moartea, este poate ultimul tabu al omenirii.

XX: Salvarea? Da, salvarea este credința într-o viață după moarte, face parte din tradițiile religioase și mai ales cosmologice, credințe și filosofii potrivit cărora moartea nu este sfârșitul absolut, ci o trecere, după care conștiința continuă într-o formă oarecare.

XX: Pentru unele religii experiența morții este astfel momentul privilegiat al existenței.

XX: De când este omul rațional s-a gândit ce se află “dincolo”, “după”, dacă acestea există.

XX: Așa se face că unele filosofii religioase dau muribundului indicații de conduită pentru “dincolo”.

XX: Alte filosofii religioase au pus la punct reguli pentru ARTA DE A MURI în conformitate cu ultima clipă a vieții, senin și conștient de marea trecere.

XX: Dar ce spune știința? Medicina îl tratează pe omul bolnav ca pe o mașină ce trebuie reparată, care prin toate mijloacele, chiar și prin cele artificiale, să fie ținută în viață.

XX: În lupta aceasta pentru prelungirea mecanică a vieții prea puțină atenție se mai acordă psihicului și spiritului în ultimele zile ale pacientului.

XX: Omul este singura ființă rațională și înzestrată cu suflet. Dar cum recunoaștem sufletul? Cum trebuie să ne purtăm cu el?

XX: Ignorând moartea, de care ne temem în realitate cu toții, se ne ocupăm în continuare de viață.

XX: Da, de fericire. Este fericirea doar o reacție chimică?

XX: Se crede că sentimentul suprem - fericirea - poate fi, aparent, simplu, patronată de hormoni care ne controlează corpul.

XX: Sau alții cred că pur și simplu simpatia, componentă a fericirii, este provocată de către parfumuri.

XX: Deci, să fie fericirea doar o formulă chimică corect preparată?

XX: Și că totul în viață este comerț, firmele farmaceutice au lansat imediat pe piață cu mari promisiuni “pilulele fericirii”.

XX: Ce ziceți de fericirea de ciocolată?

XX: O bucată de ciocolată, câteva înghițituri de vin sau câteva fumuri de țigară - dar fără exces -, în care se produce unul din hormonii fericirii: SEROTONINA.

XX: Și uleiurile esențiale cunosc conjunctură favorabilă.

XX: Ele au menirea de a stimula sau de a calma, de a induce o stare de armonie și de bine, de a aduce fericirea. Este oare posibil?

XX: Pot oare stupefiantele sau drogurile artificiale să producă o stare de bine, de fericire?

XX: Să producă fericirea, iubirea, siguranța și alte sentimente profund omenești?

XX: Sunt doar niște banale reacții chimice cerebrale?

XX: Nu numai niște banale reacții, dar cât de periculoase pentru sănătate și chiar viață.

XX: Așa se face că toți consumatorii de fericire chimică: stupefiante, droguri, pentru a cunoaște fericirea riscă să cunoască mai întâi nefericirea: o viață falsă, în roz, după care urmează dezastrul fericirii.

XX: Oare este corect că cine vrea să cunoască fericirea trebuie să se fi simțit o dată nefericit, ca să poată compara?

XX: Deci cum se explică stările de fericire sau de tristețe?

XX: Foarte simplu: pentru cele două sentimente răspund zone diferite ale creierului. El produce totul.

XX: Dar cum se ajunge la eliberarea hormonilor fericirii?

XX: Cauzele pot fi total diferite: sportivii, alergătorii de cursă lungă pot trăi momente de fericire chiar și pe parcursul unui maraton istovitor, căci din cauza efortului în creierul lor se formează hormonii fericirii care-i conduc spre performanțe spectaculoase.

XX: Alții abia așteaptă să se chinuie din nou, pentru a trăi încă o dată răsplata concretizată în sentimentul de fericire.

XX: Dar dacă nu avem ciocolată sau alte ingrediente, ce medicament avem la îndemână?

XX: Ieftin și foarte ușor de “fabricat” este RÂSUL.

XX: Da, râsul este poate cel mai bun medicament care poate fi folosit chiar în exces, în mod abuziv, dar cu beneficii mari.

XX: Într-o modalitate necunoscută el activează sistemul LIMBIC, cea mai veche parte a creierului nostru din istoria evoluției.

XX: El răspunde de dirijarea vieții sentimentale, deci și de eliberarea hormonilor fericirii.

XX: Cine râde mult reduce considerabil riscul îmbolnăvirii.

XX: Chiar și cancerului și infarctului miocardic le scad evident șansele de a produce efecte devastatoare.

XX: În schimb, persoanele triste, depresive, sunt mai sensibile și predispuse la infecții și, practic, la orice alte boli.

XX: Dacă se reușește eliberarea unei persoane triste de sentimentele sale negative, valoarea imunoglobulinelor sale se dublează în decurs de 20 de minute.

XX: Chiar și după trei ore această valoare este cu 60% mai crescută decât înainte de momentul fericirii.

XX: Despre oamenii care par fericiți se spune că sunt într-o stare de spirit însorită.

XX: Desigur, este vorba de așa-zisa baie de soare, naturală sau artificială, în cabinete de specialitate.

XX: Sub influența luminii este afirmată producția de “vitamina fericirii”, vitamina D, ca și cea de serotonină.

XX: Așa se face că astăzi nimeni nu se mai îndoiește de puterea terapeutică a râsului.

XX: De ce râd oamenii?

XX: E un semn că te poți relaxa, râsul fiind caracteristic doar OMULUI.

XX: Râsul activează centrul de recompensare din creier, care duce la relaxarea tensiunii din corp.

XX: Capacitatea de a râde este înnăscută, omul începând să râdă cam la o lună după ce s-a născut.

XX: Deci boala râsului are o vechime de milioane de ani.

XX: Râsul poate fi contagios?

XX: Absolut. Râsul colectiv poate să se transforme într-un râs isteric, dar nu dăunător.

XX: Poate este singurul abuz la om care nu-i face rău.

XX: Așa că nu s-a pierdut timp, s-au fabricat celebrele spectacole de divertisment. Așa-zisele spectacole de "hahaha".

XX: Știați că în prima duminică a lunii mai, de opt ani se marchează Ziua Internațională a Râsului?

XX: Sau știați că există deja un Turneu Mondial de râs?

XX: Există!

XX: Da, există pentru că râsul are efecte pozitive asupra omului precum reducerea stresului, scăderea presiunii arteriale, întărirea sistemului imunitar și protejează inima.

XX: Deci este cel mai ieftin medicament care nu are contraindicații pentru viața noastră, și mai ales pentru INIMĂ.

XX: Ce este, de fapt, fericirea?

XX: Fericirea, sentimentul fericirii, este descris ca țelul suprem al tuturor strădaniilor și darurilor omenești.

XX: Ca o lipsă absolută a constrângerilor și îngrădirilor, pe scurt, satisfacția sufletească deplină.

XX: Dar, pentru majoritatea oamenilor, adevărata fericire nu este niciodată atinsă, cel puțin așa spun filozofii.

XX: În schimb, teologii înțeleg în primul rând fericirea ca pe o stare de beatitudine care ne așteaptă în Paradis.

XX: Pe Pământ doar cei cu adevărat credincioși pot simți fericirea, pentru că pot conta pe garanția și iertarea păcatelor.

XX: Fiecare este făuritorul propriei sale fericiri, mereu cu speranța că odată și odată fericirea ne va ieși cu adevărat în cale.

XX: Oamenii capabili care luptă pentru fericirea lor reușesc mai mult decât cei care cred în hazard, în destin.

XX: Iar lupta este, la urma urmelor, tot un aspect al fericirii.

XX: Fericirea este o parte componentă a vieții noastre. Dar invidia?

XX: A fi invidios este un sentiment cunoscut de toți și considerat, în general, ca o însușire negativă.

XX: Este o vorbă: "... ăsta-i galben de invidie".

XX: Dar invidia are și o latură pozitivă.

XX: Deși invidia este un sentiment violent.

XX: În învățătura creștină invidia se numără printre cele șapte păcate capitale.

XX: Invidia este un sentiment omenesc: ea clocotește în fiecare dintre noi, și o întâlnim la tot pasul.

XX: Deci, pentru că invidia este la ordinea zilei, a început să se manifeste o preocupare imensă pentru această slăbiciune omenească.

XX: Rezultatul? Invidia nu are doar o latură negativă, ci și una pozitivă.

XX: Invidia, deci, poate fi un îndemn la succes?

XX: "Mila o primești în dar, dar invidia trebuie să ți-o cucerești", spunea Giacomo Casanova, aventurier venețian.

XX: Specialiștii le-au clasat: invidia neagră, pură răutate, care nu suportă realizările altuia...

XX: Și invidia albă, care duce la o mobilizare pentru un mai mare imbold la succes.

XX: Dar cine vrea să urce folosind sentimentul invidiei trebuie să acționeze sistematic.

XX: Prima treaptă: acceptarea că suntem invidioși pe alți oameni.

XX: După aceea trebuie să ne luăm adio de la răutate, răzbunare, pentru a nu risipi energie psihică mai ales.

XX: Și să gândim cinstit la ce vrem să realizăm cu multă, multă muncă, dură de cele mai multe ori, și mereu cu multe renunțări, și uneori cu oprobriul celor din jur.

XX: Și niciodată nu trebuie să sari peste treapta trezirii la realitate, dacă invidia albă, pozitivă, devine o invidie neagră, bolnăvicioasă.

x x
x

XX: Schimbând puțin registrul expozeului nostru, vă întreb: știți ce este și cum apare omul bolnav cronic de teamă?

XX: În fond teama este naturală și chiar sănătoasă de cele mai multe ori..

XX: Dar mulți oameni se tem și de lucruri total inofensive.

XX: În special fobiile sociale, ca teama de a nu claca în profesie, sau teama pentru locul de muncă sunt pe primul loc și torturează viața a milioane de oameni.

XX: De regulă, frica ne apără de pericole și ne asigură supraviețuirea.

XX: Sentimentul de teamă este pe deplin normal, vrem sau nu el face parte din viața noastră,

la fel ca bucuria și furia, dragostea și tristețea.

XX: Frica eliberează energie: exact atâta energie câtă ne trebuie pentru a acționa rațional și a evita pericolul.

XX: Centrul de comandă este memoria emoțională din mezencefal.

XX: Dacă el identifică un pericol dinamizează imediat respirația și circulația, musculatura și metabolismul.

XX: Inima pompează sângele și mai ritmic.

XX: Crește nivelul de hormon al stresului și faimoasa adrenalină. Adrenalina poate să înceapă lupta pentru supraviețuire.

XX: Dacă ați trecut peste negocierea salariului cu șeful.

XX: Prin urmare, este bine că simțim frica!

XX: Dar, pe de altă parte, cam al zecelea om de pe glob este un bolnav cronic de frică, de teamă.

XX: Cam 12% din populația Americii înghit în mod regulat medicamente pentru combaterea fricii.

XX: Unii oameni percep frica ca pe un blestem.

XX: Cum arată bolnavul închipuit de frică? Simte inima în gât, nu mai are aer. Transpiră, mâinile și picioarele parcă au paralizat.

XX: Aceasta-i frica "activă", brutală, pe care o gustăm cu toții în clipe sau momente critice.

XX: Dar nu-i mai puțin adevărat că noi gustăm și frica latentă, care se cuibărește în creierul nostru, stă acolo gata să facă explozie, și ne chinuiește.

XX: Are loc ceea ce se numește atac de panică, teamă.

XX: Frică? Dar de ce anume?

XX: Fobiile sociale sunt în creștere: loc de muncă, salariul, situația copiilor, rambursări de credite care pot amenința, confiscări, etc., etc.

XX: Sunt însă și cauze inexplicabile care sunt mai greu de reperat și tratat de către medic.

XX: Propunem un test simplu pentru a afla dacă este simplă teamă sau atac de panică.

XX: Deci, avem de-a face cu atac de panică atunci când sunt prezente, așa susțin specialiștii, cel puțin patru dintre următoarele simptome: sentiment de anxietate, stare de leșin, palpitații, tremur, transpirație, senzație de sufocare, greață sau dureri de burtă, senzația de ireal sau de anularea personalității, valuri de căldură sau de frig, stare de disconfort, teama de a muri, teama de a înnebuni, sau de a pierde controlul.

XX: Vă privesc: a intrat cineva în atac de panică? Nu, nu, doar un gând îndoielnic poate, și o mică, mică transpirație pe care, din jenă, o lăsăm să se usuce odată cu panica. Suntem doar oameni?

XX: Cu cât lumea devine mai tehnică și mai globalizată, cu atât mai puțin poate fi înțeleasă.